2J4

Mějte se na pozoru, abyste nepřišli o to, na čem jste pracovali, ale abyste dostali plnou odměnu. °2J8

Milí posluchači, to je verš, kterým jsme posledně uzavírali náš pořad pod názvem Světem Bible zaměřený na 2j. Dnes pokročíme ve čtení dále. Máme v úmyslu 2j už dokončit.

Jakým způsobem je možné přijít o to, na čem věřící člověk pracoval? Jak je možné oslabit tu odměnu, kterou pro nás Pán chystá pro každé své dítě? Inu tím, že budeme dělat věci, které mu nejsou ke cti, které se Pánu nelíbí, které spíš boří než budují...

Apoštol Jan nepočítá s tím, že by si takto počínaly Boží děti. Proto vlastně zase staví další moment, další otázku jako důležité rozhraní. To rozhraní ukáže zda někdo jde správnou cestou či nikoli, zda někdo "má Boha" jak to píše Jan. Tím rozhraním je Kristovo učení.

Kdo zachází dále než je učení Kristovo, a nezůstává v něm, nemá Boha; kdo zůstává v jeho učení, má i Otce i Syna. °2J9

Překladatelé původního textu možná museli trochu déle přemýšlet, než zvolili vhodný slovní obrat pro to, co je zde v ekum. nakonec vyjádřeno slovy "zachází dále". McGee k tomu poznamenává, že je to přinejmenším zajímavé slovo. A pokouší se o překlad vyjádřením "jít před" ve smyslu předbíhat, ve smyslu nekázně, svévole, s významem překročení správné hranice, čili jít dále než je správné.

Jinak vyjádřeno, začátek toho verše říká: Kdo jde dále než je správné, jde do extrému.

A John Vernon k tomu dodává, že to se může týkat taky sebehodnocení. Problém v této oblasti postihoval v době první církve ku příkladu gnosticismus. Gnostikové se přesvědčivě domnívali, že jsou vždy alespoň o něco málo chytřejší než ostatní lidé... Jejich poznání z nich činilo (podle toho jejich sebehodnocení) jakési supersvaté křesťany...

McGee ze svých přehojných zkušeností s různými lidmi konstatuje, že i dnes jsou křesťané, kteří v sobě úspěšně pěstují dojem, že v duchovním životě mají něco víc, co ostatní lidé prostě nemají...

"Každou chvíli dostanu nějaký dopis, ze kterého plyne, že mi v duchovním životě něco schází", rozhlíží se po své korespondenci náš McGee. Častokrát ti lidé mají pravdu. Vím, že mi ledaco schází, ale podle stylu dopisu poznávám, že mi to někteří píší z pozice, že oni vědí všechno a že to jejich poznání je úplné, konečné a jediné správné, které nepotřebuje žádné korekce a nepodléhá vývoji...

Předčasem jsem četl o nějaké skupině teologů na Východě, kteří dospěli k závěru, že nemá smysl diskutovat s fundamentalisty o otázce panenského narození Krista, o Božství Krista ani o tom, zda Kristus zemřel za naše hříchy. Cítili

se, jako by byli osvobozeni od těchto zbytečných pout starého fundamentalistického učení. Stali se ve svcýh očích vysoce inteligentními, beze zbytku svatými a tak dosáhli nejvyšší méty svého života v duchovní oblasti... Nyní blahosklonně, poněkud s lítostí shlížejí na ubohý lid, který věří v božství Krista, na lidi, kteří Krista nezbytně vyžadují jako potřebu k tomu, aby se cítili spasenými...

Podle mého soudu, rázně se staví na odpor takovým úvahám náš McGee, tito lidé dávno překročili hranici Kristova učení, nezůstávají v něm. A proto nemají Boha... Naopak ten, kdo zůstává v učení Ježíše Krista, ten má Otce i Syna.

To slůvko "zůstávat" je dost důležité a přitom bývá nejednou špatně chápáno. McGee vzpomíná, jak se před lety někdo ptal jistého liberálního kazatele v městě Los Angeles, co soudí o DroviMG. Ten kazatel blahosklonně s velkými ohledy na našeho McGee prohlásil, že je to staromódní chlapík. Za ta léta se vůbec nezměnil. Zjevně prý ani kousek nevyrostl...

Sám McGee k tomu dodává, že takového komplimentu, tedy takové poklony se mu už dávno nedostalo... Pokládal to pro sebe za jakousi malou vizitku toho, že zůstává v učení Kristovu, zatímco mnozí ostatní zvěstují líbivé sociální evangelium a podobné věci, jimiž nahrazují učení o Pánu Ježiši Kristu a tak signalizují své odpadnutní či prostě skutečnost, že nezůstávají v Kristu...

Ovšem jak pozoruji současné dění v různých více či méně živých sborech, musím konstatovat, že problém nejednou spočívá v rozlišování, co je učení Ježíše Krista, v němž máme za každou cenu zůstávvat a o němž je tu ve 2j řeč jako o mimořádně důležitém rozhraní a co jsou na druhé straně určité tradiční zvyklosti, pokud jde o všelijaké docela diskutabilní otázky praktického života místních sborů církve Pána Ježíše.

Nejednou se totiž stává, že volba hudebního nástroje, průběh shromáždění nebo oblečení sester či všeobecně mladých lidí, či jiné věci se dlouhodobými spory řeší jako bezmála prvořadé, přičemž nám nejednou uniká principiální poslání, smysl existence místního sboru církve...

Nutno říci, že ani ve zmíněných otázkách nejde o věci úplně bezvýznamné, ale asi bychom měli trochu víc vážit pořadí důležitosti těch různých věcí a podle toho pak volit míru investovaného času a energie...

Kdo zachází dále než je učení Kristovo, a nezůstává v něm, nemá Boha; kdo zůstává v jeho učení, má i Otce i Syna. °2J9

Přijde-li někdo k vám a nepřináší toto učení, nepřijímejte ho do domu a nevítejte ho; °2J10

Mg říká: "Nemohu si vzpomenout na silnější výrok, než je tento." Nicméně uvědomme si, že jde o dopis psaný vyvolené paní, která mohla být vynikající Boží ženou v církvi a patrně vynikala pohostinností. (Zjevně více, než je dnes u průměrných křesťanů zvykem...) Byla patrně velmi štědrá a sloužila každému, kdo přišel. Mezi těmi, kdo byli jejími hosty se však

tu a tam objevovali taky všelijací lidé neutvrzení ve víře a nepochybně taky různí více či méně nápadní bludaři, kteří hledali cestičky, jak získat další příznivce pro své názory. Pro svá vylepšení toho přímočarého učení Pána Ježíše Krista, jak jsme se o něm zmínili...

Patrně nezřídka nacházeli své cestičky k lidem právě v domě této vyvolené paní. Co má tato milá sestra dělat? Má jim zachovat svou přízeň? Má se jim věnovat jako ostatním? Má jim poskytovat pohostinnost svého domu a jako hostitelka o ně pečovat, když oni zneužívají této příležitosti k desorientování upřímných Božích dětí? Má se cítit nespravedlivá, když tyto falešné bratry nějakým způsobem bude chtít omezit a zabránit jim v tom jejich působení na ostatní? Nebo když s nimi dokonce přeruší jakékoli kontakty? Jaký má být její postoj k těm, kteří přerucují evangelium Pána Ježíše a svádějí druhé v její blízkosti, přímo v jejím domě?

Navíc mějme totiž na paměti, že v té době nebyly až tak rozšířeny veřejné hotely či motely pro různé cestující, jak je tomu dnes. McGee se pokouší vykreslit prostotu tehdejších hostinců, kde nebyly ani postele ani žádné jiné vybavení. Pokud tam chtěl někdo spát, mohl spát nejvýš na svém vlastním zavazadle. Takové bylo tehdy dálkové cestování...

Narozdíl od toho, domy či tehdejší byty věřících byly otevřené pro další věřící a tím spíše pro evangelisty a kazatele, kteří zvěstovali dobrou zprávu o spasení v Pánu Ježiši Kristu. Věřící byli vedeni k tomu, aby byli pohostinní ke svatým, tedy k věřícím lidem. K tomu bychom v Novém zákoně našli celou řadu konkrétních povzbuzení a také celou řadu příkladů, jak to věřící dělali. Vzpomínáte si na příklad, jak Apoštol Pavel zůstal v domě Akvily a Priscily?

McGee k tomu připojuje vzpomínku na svůj domov, kam přicházeli různí věřící lidé, protože je jeho matka zvala. Vzhledem k tomu, že otec byl nevěřící, nebylo to vždy jednoduché. Celkem pochopitelně se nevěřícímu otci moc nelíbilo přechovávat si doma a třeba i hostit různé věřící lidi... Navíc jsme nebyli nikterak zámožní, dodává John Vernon. Ale matka uměla připravovat jídla levná, vydatná a velmi chutná.

Nutno říci, že dnes v mnoha moderních věřících rodinách pohostinnost vymizela. Mnozí si žijí svůj vlastní uzavřený život a domnívají se, že celé křesťanství se dostatečně realizuje tím, když celá rodina půjde jednou nebo vzácně tak dvakrát týdně do shromáždění nebo na pobožnost, či jak tomu kde říkají... Pokud by někdo něco poznamenal, pak zpravidla mají poruce celou řadu výmluv, proč nemohou sloužit víc, proč nemohou hosty přijímat, a dokonce i proč nemohou pravidelně chodit do shromáždění atd.

Ne tak si počínala vyvolená paní, které apoštol Jan píše tento dopis. Byla velmi pohostinná ke všem lidem až u ní vznikla otázka pohostinnosti k falešným učitelům, na kterou Jan dává jednoznačnou odpověď. V takovém případě nejsou možné kompromisy. Nemůžeš vytvářet prostředí pro šíření bludu, nemůžeš dovolit, aby ostatní lidé ve tvém domě byli

ovlivňování těmito zavádějícími naukami...

Přijde-li někdo k vám a nepřináší toto učení, nepřijímejte ho do domu a nevítejte ho; °2J10

Přijde-li někdo k vám a nepřináší toto učení, nepřijímejte ho do domu a nevítejte ho; °2J10

kdo ho vítá, má účast na jeho zlých skutcích. °2J11

Někdy dochází k velmi nepříjemným situacím, kdy s určitým člověkem třeba máme nějaké obecenství a pak se ukáže, že ten člověk má zásadně jiné poznání, kterým navíc ovlivňuje druhé.

Sám si vzpomínám na případ, kdy jeden z docela upřímných mladých věřících lidí, se kterým jsem byl v osobním kontatku a kterému jsem taky mohl pomoci ke spasení v Pánu Ježíši a k utvrzení jeho víry, se nechal strhnout jistým učením, se kterým jsem se nemohl ztotožnit a které dosud pokládám za falešné.

Měl zpočátku jsem naději, že jako upřímný člověk přecejen bude naslouchat a že bude přemýšlet nad Boží Slovo více než nad zkušenostmi, které mu ti jeho učitelé a dodaná literatura předkládali... Své "nové poznání" si však nechtěl nechat vymluvit...

Dost dlouho jsem přemýšlel, jak si mám počínat... Podle toho, jak byl dosud zvyklý, i nadále chodil ke mně domů a setkával se tam s dalšími zejména úplně nově obrácenými lidmi. Neměl jsem námitky, když chtěl mluvit se mnou, protože jsem stále doufal, že porozumí a že se správně rozhodne pro jednoduchost života poslušnosti podle Písma.

Namísto toho, však začal nosit všelijaké zpěvníčky a brožurky a velmi brzy jsem zachytil jeho snahu zasahovat těmi věcmi další lidi, pochopitelně "s dobrým úmyslem" a zaměřoval se zejména na ty nové a neutvrzené.

V okamžiku, kdy jsem si jeho vliv potvrdil, požádal jsem ho o osobní rozhovor, v němž jsem mu předložil jasné hranice: Dobře víš, že tě mám rád. Víš, kolik lásky jsem ti prokázal. O tom učení jsme mluvili už mnohokrát. Pokud trváš na svém, nehněvej se na mě a pochop, že nemohu dovolit, abys takto působil na lidi, které mi Pán svěřil do péče. V tuto chvíli mi nezbývá mi, než se s tebou rozloučit...

Chceš-li navštívit mě osobně, nemám námitky, rád tě uvidím, ale nemohu dovolit, aby těmito věcmi znepokojoval další Boží děti...

Byl tím překvapen, a bylo mu z toho smutno. Ubezpečuji vás, že i mně z toho bylo velmi smutno, ale věděl jsem, že v této situaci jiná cesta prostě není.

Musím poznamenat, že nešlo o falešné učení, které popírá božství Pána Ježíše Krista, nešlo tedy o nějaké pravé kacířství, jak je popisuje apoštol Jan, ale přesto je to učení, které se dnes hojně rozmáhá a způsobuje mnohá trápení jak v osobní víře řady upřímných věřících tak ve svých důsledcích způsobilo už nemálo destruktivních rozbrojů také v existujících sborech...

Ačkoliv bych měl ještě mnoho co psát, nemíním to svěřovat papíru a inkoustu; neboť doufám, že se k vám dostanu a budu s vámi mluvit tváří v tvář, aby naše radost byla úplná. °2J12

Apoštol Jan se přiznává k tomu, co je zkušeností mnohých z nás. Že totiž dopisem se některé věci těžko vyjadřují... Nevýhoda dopisování spočívá zpravidla v tom, že odesílatel píše dopis v určité atmosféře, v určitém rozpoložení a adresát jej čte v docela jiné situaci, v jiné atmosféře, zahrnut jiným prožitky a motivy...

Tím může vzniknout určitá forma vnitřního nedorozumění, kdy oba lidé, kteří mají být tím dopisem spojeni, nejsou naladěni na stejnou vlnu, jak se obrazně a velmi výstižně říká...

Naproti tomu je mi známo, že dopis má někdy ve srovnání s rozhovorem zvláštní půvab, zvláštní sílu.

Na straně pisatele se uplatňuje především možnost určitého zrání myšlenek a formulací. Kéž by zejména různé závažné dopisy byly výsledkem takového zrání myšlenek na modlitbách, výsledkem zrání myšlenek, které jsou formovány také Boží Slovo...

Rovněž na straně adresáta je zpravidla možné nad dopisem dlouho přemýšlet, je možné se k dopisu vracet, je možné jej znovu a znovu číst s modlitbou a s přáním, aby došlo k souladu obou těch, kteří se tímto způsobem mají na dálku sdílet...

McGee inspirován Janovými slovy říká, že také nerad věci svěřuje papíru a inkoustu, a i když nemá možnost hovořit se svými posluchači tváří v tvář, přesto je radši, když může hovořit, než kdyby měl psát.

Asi jsme každý trochu jiný. Když mě na začátku mé služby pro rozhlasovou misii, nebo tedy konkrétně pro tyto pořady připravoval bratr Ota Vožeh, doporučil mi, abych si jako přípravu všechno psal. Začal jsem to dělat a dělám to dodnes.

Je mi jasné, že mluvený jazyk je dost podstatně jiný, než jazyk psaný. To musím mít prostě na paměti, když píšu texty těchto pořadů, ať už je zpracovávám přímo podle anglických předloh našeho McGee, nebo tím spíš, když to dělám prostřednictvím některých spolupracovníků, kteří mi usnadňují práci překladem a přípravou jakéhosi českého polotovaru těchto pořadů...

Mluvené slovo je bohatší, řekl bych, že je tak trochu víc upovídané. Navíc je třeba počítat s tím, že posluchač nemá v rukou text a že se tedy k tomu textu nemůže vrátit, pokud něco nezachytil. Myšlenky by tedy měly být formulovány do jisté míry jasněji, snad propracovaněji, než kdyby byly určeny pouze pro čtení.

Proto když se někteří z vás, milí posluchači, ptají, jestli existuje nějaké knižní zpracování těchto pořadů, musím poznamenat, že zatím je to pouze pět tlustých knih jakéhosi přepisu, nebo spíš sbírka poznámek našeho předchůdce John Vernon McGee v anglickém jazyce, které máme v jediném vyhotovení.

V českém jazyce nic takového není. A pokud by z psaných textů, které takhle po večerech posloucháte, mělo vzniknout

něco uceleného, znamenalo by to přemnoho práce na úpravě výchozích materiálů. Jsou totiž určeny k poslechu, nikoli k vlastnímu čtení a to jim vtiskuje dosti odlišný ráz...

Trochu jsem se rozpovídal o práci se slovem, ať už psaným nebo mluveným. O práci, kterou mám tak rád. Ale nesmím v tuto chvíli zapomenout na čas. Čas pro nás v rozhlasové práci vytváří naprosto přesný a nepřekročitelný rámec toho, co si můžeme dovolit a co nikoli...

Pro nešní večer s se vámi rozloučím, milí přátelé, přečtením textu posledního verše 2j:

Pozdravují tě děti tvé vyvolené sestry. °2J13

Nechám na vás úvahu, zda šlo tělesnou sestru naší "Elekty", tedy vyvolené paní, nebo o některý blízký sbor věřících v Pána Ježíše Krista...